

De egel wil in zijn hoofd kijken

Ik wou dat ik in mijn hoofd kon kijken, dacht de egel. Wat een rommel moet het daar zijn!

Hij zat aan de tafel met zijn hoofd tussen zijn voorpoten.

Ik zou naar binnen willen gaan, dacht hij, en alles opruimen. Waarom kan ik wel mijn huis opruimen tot het laatste stofje, en mijn hoofd niet? Elke dag is er nieuwe rommel, dwarrelt er nieuw stof rond. Er zitten ook geen ramen in mijn hoofd die ik open kan zetten, en er is geen deur waardoor ik alles naar buiten kan slepen tot het helemaal leeg is en ik met schoonmaken kan beginnen.

Hij haalde diep adem.

Ik zou alles op planken zetten als dat kon, er zijn vast wel planken in mijn hoofd: verjaardagen bij verjaardagen, bezoek bij bezoek... Voor elk dier een aparte plaats met zijn naam erboven, zodat ik me nooit vergis.

Hij stond op en keek naar buiten. Maar wil ik dat wel? Dacht hij. Alles opgeruimd en netjes?

De mier had hem eens verteld dat rommel het belangrijkste is wat je in je hoofd kunt hebben, anders is er niets om op te ruimen... Hij had dat niet geloofd. Maar misschien was het wel zo. Zonder rommel was je hoofd een kamer zonder tafel, zonder stoelen, zonder bed en zonder iets op de vloer of aan de muur. Kaal en saai.

Hij ging weer zitten en probeerde tussen alle rommel in zijn hoofd iets te vinden om aan te denken, iets waardoor hij de rest van de rommel vergat, iets prettigs...

Na een tijdje legde hij zijn hoofd op zijn voorpoten, zei hardop: 'Dan maar niet' en viel in slaap.